

Szerkesztőség és kiadóhivatal
Brassó, színház-utca 123. sz. a.
Kiadó-főle ház, II. lépcső, I. em.,
a szerkesztő hétköznapokon délelő
9-11 óra között,
Kolonya, nester-utca 325. sz. a.
hol minden délután találhatók.
A lap szellemi részét illető min-
den közlemény, valamint
előfizetési pénzek és hirdetések
börmentesen ide küldendők.
Kéziratok vissza nem adatnak.

BRASSÓ

ELŐFIZETÉSI ÁR
helyben/házhoz hordva, v. vidékre
postán küldve:
Egész évre 7 frt felekre 3 frt 50 kr
negyedévre 1 frt 80 kr.
Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:
4 hasábos gármondásor helye 5 kr (1-10 sor
helye 50 kr.) Nagyobb és többesüri hiru-
tásoknál kedvezmény.
Minden egyes hirdetés bérletdíja 30 kr
Nyílt-tér sora 10 kr.
Hirdetések és nyílt-tér előre fizetési díj

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.

MEGJELENIK HETENKÉNT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

Hirdetések felvételnek: Brassóban a kiadóhivatalban; Budapest: Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukes és Mezei, Goldberger A., Eckstein Berndt; Bécsben: Daube G. s. társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukes M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

109. szám.

Brassó, Kedd, szeptember 27-én.

III. évfolyam 1887.

Előfizetési felhívás.

„BRASSÓ” negyedik évfolyamára.

Lapunk 1887. október elsejével az utolsó évfolyamába lépve, ezennel új előfizetést hirdetünk. — Eddigi t. előfizetőinket kérjük tisztelettel: szíveskedjenek előfizetéseiket megújítani, minthogy lapot csak úgy küldhetünk, ha az előfizetési díjak rendesen beküldetnek.

A hazafias cél iránti tekintetből kérjük lapunk szíves terjesztését.

Előfizetési árak:

Egy negyedévre (okt.—dec.) 1 frt 80 kr.

Külföldre félre . . . 10 frank.

Az előfizetések legcélszerűbben postautalvány-nyal küldendők a „Brassó” kiadóhivatalába.

Kíváncsi bárkinek mutalványszámmal készségesen szolgálunk.

Mind eddig, — úgy ezentúl sem fogunk kimélni semmi anyagi áldozatot, — csak kérjük a t. közön-
ség b. tömeges előfizetését, mit remél

a „BRASSÓ” szerkesztősége és kiadóhivatala.

A király a szászokhoz.

Erdély politikai, társadalmi és közgazdasági életére rendkívül fontos, nagy horderejű az a három legfelsőbb válasz, melyet a király a két román s az ág. ev. (szász) egyházi küldöttségeknek adott.

Mindháromnak vezéreszméje a haza iránti törhetetlen hűség. A románokkal még lesz alkalmunk foglalkozni, a mikor Román Miron metropolita érdekes nyilatkozatát méltatjuk. Ma csak a szászokkal akarunk foglalkozni. A mit a király nekik mondott az sokkal fontosabb még amannál. Fontosabb, mert legfelsőbb helyről nyilatkozott ki az, a mit mi — s velünk a magyar nemzet — évek óta hangoztatunk s ezzel legfelsőbb helyről czáfoltatott meg azon ellenünk, mint magyar nemzet, törvényhozás és kormány ellen hangoztatott vád — elnyomásról és erőszakos magyarosításról; és fontosabb mert a szász népre sokkal nagyobb súlyt fektetünk, mint a románra. A szász népnek, mint többé-kevésbé művelt, munkás, takarékos és józan népnek őszinte és teljes megnyerése határozott haszna s előnye volna hazának s nemzetnek,

mert egyrészt gyarapodnék egy hasznavehető elemmel, másrészt a velük szemben eddig mindig tartalékban tartott erő felszabadulván, velük együttesen küzdhetne a harmadik, a közös ellenség ellen. Mert azzal tisztában kell lenniök a szászoknak is, hogy — bármennyire szepítik is — a románok tulnyomó többségének állam- s magyarellenese a törekvései s ha igaz is az, mit Román Miron metropolita mond, hogy ezen tulzók „csak egyes kivételek; habár zsiabjásuk messze elhat is, de a nagy összesség nézetét és érületét nem képviselik”: úgy kétségtelen, hogy ezen „egyes kivételek”, kik között az alsó papság kiváló helyet foglal el, rendkívüli befolyással bírnak a népre s ezek azok, kiknek „zsiabjásai” ellenünk hangozták a szomszéd Románia közönségét is.

(Persze Román Miron magáról itél s az ő igazi, szeplőtlen magyar hazafiságáról.)

Azzal is tisztában kell lenniök a szászoknak, hogy a románok közös ellenségeink s ők bizonyára nem maradhatnának további hétszáz évig németek, hahogy a románok lennének valaha urai a földnek.

De a szászok, bár ennek tudatában kell lenniök, eddig mégis ellenünk szövetkeztek velük, mert valami közös fájdalommal véltek birni: az elnyomás, a magyarosítás szülte fájdalommal.

Ez elnyomás- és magyarosításról hangzó alaptalan vádat a legfelsőbb helyről czáfolták meg; a magyar király czáfolta meg azokat.

Avagy nem-e czáfolata ennek, midőn Magyarország apostoli királya kijelenti: „... az itteni evangélikus egyházkerület azon ország törvényeinek védelme alatt áll, melylyel Erdély most már egyesítve van, s annyira kiterjedt jogoknak és szabadságoknak zavartalanul örvend.”

Avagy nem-e a magyarosítás elleni vád legfényesebb czáfolata az, midőn a magyar király azt mondja a szász egyházi küldöttségnek:

„Különösen óhajtom, hogy az összes lakosságot — a nélkül, hogy nyelvük használatában és ápolásában akadályoztatnának — áthatva az összetartozandóság érzetétől, azon egyetértés tartsa össze, mely a békés munka napjaiban jólétük előmozdítására ép oly szükséges, mint a hogy komoly időkben minden egyesnek a legerősebb védelmet adja.”

Ezt a nyilatkozatot czáfolni nem lehet. A király atyja az összes nemzetiségeknek, Magyarország összes állampolgárainak. Neki egyik ép oly kedves, mint a másik, ha hű a trónhoz s hazához. Tehát nem hangsúlyozná a szabadnyelvgyakorlatot, a törvények egyenlő védelm t, ha az szükségessé nem vált volna.

A szász nép maga nem is hisz mindabban, a mit vezetőik hangoztatnak. Velők is úgy vagyunk, mint Román Miron nyilatkozatával, itt is csak egyesek azok, kik állam- s nemzetellenes tulzásokba esnek; itt is csak a sajátjuk az, mely ezeket mesterségesen szítja s a papság az, mely befolyásánál fogva a népet félrevezeti. Csakhogy ezen egyeseknek „zsiabjása” is igen messze elhat.

Igaz, hogy a szász nép között egészsége-
sebb áramlat kezd tért hódítani. Bizonyosság az idei választások Brassó, N.-Küküllő s Beszterczemegyékben. A szászok kezdik belátni, hogy már is nagyon messze mentek. De kezdik belátni azt is, hogy még nem annyira, hogy ne volna visszatérés.

Azonban ez áramlat még nagyon gyenge s távolról sem tudott gyökeret verni. Még mindig a tulzók kezében van a hatalom. Még mindig önálló, az ország összes politikai pártjaitól különvált, tendenciáiban eltérő pártot, a szász néppártot (Sächsische Vorkspartei) képezik. Már pedig a míg ez fennáll, addig a szászok nem csatlakoztak a magyar állameszméhez, nem lehetnek igazán hű fiai e hazának s barátai, testvérei e nemzetnek, addig nem állhat róluk azon feltevés, melyeket a király nekik mondott: „Azt hiszem, meg lehetek győződve arról is, hogy az önök hittefeik az anya országgal szemben hazafias kötelességeiknek is teljes tudatában vannak.”

Minket e kérdésben nem vezérel pártpolitikai szempont. Távol tőlünk tehát, hogy abban lássuk a szászok politikai, nevezük ér-
zésbeli, egybeolvadását a magyar nemzettel, hogy beolvadjanak pártunkba. Nem. Olvadjanak be bármely magyar politikai pártba. — Helyezkedjenek magyar nemzeti szempontból bármely magyar politikai párt álláspontjára: hogy ez országnak — az itt élő nemzetiségek nyelvének és vallásának érintetlenül hagyásával —

A „BRASSÓ” TÁRCZÁJA.

A hontalan.

— Beszély. —
(Folytatás.)

(1) — Fia a gymnasiumba jár ugyan, — folytatá az igazgató, de ő nincs megelégedve a francia nyelvben való haladásával s nagyon találóan jegyezte meg, hogy a modern nyelvek tanításában a női tan-
erőké az elsőség. Ennélfogva felkért, ajánlanék neki egy tanítónőt intézetemből. Nem tagadom, zavarban voltam. Tudom, hogy házam éltesebb női nem hajlandók magántanításokra. — Másrészt viszont nem tartottam illőnek egy özvegy férfi házához oly fiatal leányt ajánlani, mint ön, különösen fiu tanítására. És mégis szerettem volna teljesíteni a polgármester ur kérését, a ki egyúttal szomszédom is. A polgármester ur észrevenni látszott habozásomat. Nyomban megjegyezte, hogy ő délután mindig hivatalban van s hogy a tanítónőt mindenkor a gazdaasszony, egy előtem ismert, tisztességes öreg kisasszony fogja fogadni. Ennélfogva meglehetősen előnyös feltételek mellett elfogadtam az ajánlatot az ön számára, remélve, hogy ön, Gabriella, bizalmamra méltónak fog bizonyulni.

Gabriella most hálásan csókolta meg főnöknője kezét. Azután ismét, teljesen magára hagyva ismét, elmélyedve gondolatába. De most nem

bánták többé a komor gondolatok, hanem örvendett az eddig nem élvezett jövedelemnek, mely lehetővé fog tenni neki egy kis utazást is.

Nem minden elfoglaltság nélkül kezdte meg az az első leckét az idegen házban. Tanítványa testi fejlődésére nézve inkább egy tizenöt éves aluli gyermekhez hasonlított. De nyílt szellemet eláruló szemében, finom arczkifejezésében annyi határozottság és büszke önértet honolt, hogy nem bánhatott vele mint gyermekkel, sőt tanítónői erélyében nem érezte magát elég biztosnak. A gyermek mindjárt az első órán kijelentette neki, hogy ő nem szereti a könyvekből való tanulást s legkevésbé szereti a francziát s ha mindazonáltal nem a legutolsó az osztályában, az csak onnan van, hogy nem akar atyjának szégyent okozni.

Mindazonáltal a gyermek rendkívül érzékeny volt. — A legnagyobb csekélység mélyen sértette; a tanítónő csakhamar olyannyira rokonszenvezett a csinos, de daczos fiúval, hogy egyik óráról örvendett a másikkal. A ház egész berendezése igen jó benyomást tett reá.

A pamlag fölött egy halvány arcú, hosszú, barna fűrtökkel bíró, gyengéd női arczkép függött. Tanítványa, Jánoska, mondá neki, hogy az anyja képe. Neki is ugyanezen barnás-kék, sűrű szemöldökkel fedett szemek voltak; de a nő ajkai körül egy fájdalmas vonás volt látható.

A ház urát Gabriella soha sem látta.

A tanítás díja minden hó elsején lepecsételt borítékban ott feküdt az asztalon. A fiúcska gyakran adta atyjának szívélyes üdvözlőit, a melyeket Gabriella udvariasan viszonzott.

Ezek voltak az egyetlen érintkezések közöttük.

Egy nyári napon, midőn a növendékek szabadban játszottak, labdájuk véletlenül a szomszéd a polgármester kertjébe röpült. Gabriella — mert ő volt a gyermekekkel — hallotta, a mint Jánoska kiáltotta: „a labda az eprek közé esett. Rögtön visszadobom!” — Egy mély hang viszonzotta: „Nem szabad fiam! Véletlenül arczba dobhat sz egy gyermeket. Add ide a labdát, székre állok s átadom.” És azonnal megjelent a deszkakerítés fölött egy barna fej dús szakállal, szemén aranykeretű szemüveggel. De az üveg alól barátságos, kissé ábrándos szemek tekintettek ki s hirtelen a kipirult leányra néztek, a ki ott a kaczagó gyermekek között állott. A polgármester, mert ő volt, fejével bólintott s Gabriella kezébe dobta a labdát.

— „Köszönöm polgármester ur!” hangozott azután csengő, lágy hangon, mialatt a polgármester ur leszállott a székről.

— Az a kisasszony azzal a világos szőke hajjal s barna szemekkel talán tanítónő? kérdé élénken
Scoală - BCU Cluj-Napoca.
Folytatása következik.)

magyarrá, magyar nemzeti jellegűvé kell lennie.

Azt a hazafiságot, melyet a magyar király a románoknak is, a szászoknak is oly nagy hangsúlyozott, másként érteni nem lehet, mint magyar hazafiság. Azaz: életünket és vérünket hazáért és királyért.

De ezt egy különálló, nemzetiségi, magyarellenese politikai párttal, a törvényhozás és nemzet örökös kárkozásával proklamálni nem lehet. Még kevésbé elhitetni.

A törvényhozásban a többség alkotja a törvényeket s a kisebbség alkotmányos érteleténél fogva tartozik magát annak alávetni. Meg is tette mindenkor. Nem úgy a szászok. Ők szidják a törvényhozást, elnyomással, zsarnoksággal vádolják. Nem tudnak a különben eléggé művelt szászok, hogy ez sértés azon nemzet s ország ellen, melynek népképviselői alkotják ezen szidalmazott törvényeket? És nem tudnak a művelt szászok azt sem, hogy azokat a szidalmazott törvényeket Magyarország apostoli királya szentesíti, kinek személye szent és sérthetetlen — tehát azoknak a törvényeknek szidalmazása a Felség személyét is érinthetik indirekte?

Ez nem pártpolitika. Ez nemzeti politika. A szászok ezt jól tudják, azért nem csatlakoznak egyetlen magyar párthoz sem.

De reméljük. Reméljük, hogy a jövő el fogja feledtetni a multat. Reméljük, hogy a Felség fenkölt szellemű legfelsőbb válasza kiábrándítja a szászoknak még azon részét, a melyet talán most is táplál még a nagy német egység eszméje. Reméljük, hogy lassan-lassan mind nagyobb tért hódít azon mérsékelt szászok most még kicsiny tábora, kik fölismerve a helyzetet, már eddig is hangoztatták, hogy a szász nép Magyarországon csak úgy boldogulhat, ha nyelve, vallása, szokásai épségben tartásával politikailag és társadalmilag egybeolvad a magyar nemzettel s nem követ meddő nemzetiségi politikát.

Mi ismerjük a szászokat és viszonyaikat. Tudjuk, hogy sok idő kell még erre. De ép ezért figyelmeztetjük őket erre ismételtten. — Tudjuk, azt is, hogy ahhoz, hogy ez valaha létrejőjön, nagy átalakulásoknak kell végbemenni az ő belső életükben, értjük az egyéni oldalát a dolognak. Tudjuk, hogy előbb ki kell halnia még a most uralkodó nemzetdeknek, mert a míg vezéregyenységek igazi gyűlölettel viseltetnek a magyarok iránt, addig ily átalakulásról szó sem lehet. De ha még is lesz, a mit szívből kívánunk, bizonyára meg lesz belő a szászoknak ugyanaz az előnyük, melyet mi magyarok nyernénk.

Belföld.

Brassó, szept. 26. (Román Miron az oláh igaztóról.) A román metropolitája, Román Miron, érdekes levelet intézett a „Pesti Napló”-hoz, vonatkozóval annak egy cikkére, melyben ez hazafiatlannak

nevezi a gör. kel. románokat és hazafiasaknak a gör. kath. románokat. A tudós főpap többek közt ezeket írja:

Ugy tudom, és elfogulatlan ember az ellenkezőt mindaddig nem állította, hogy a hazai románok politikai magatartásában a vallás nem tesz különbséget, még pedig annál kevésbé, mert a két hitfelekezetű románok földrajzilag úgy össze vannak vegyülve, hogy a közéletben köztük válaszfalat gondolni sem lehet; s ha mégis politikai szempontból a két hitfelekezet között némi különbség van, ez abban rejlik, hogy a nemzetiségi politikában az irányadó és szövező román egyéniségek ma is túlnyomón görög katolikusok.

És ez utóbbi tényállás bebizonyítására nem akarok ismeretes neveket felemlíteni, nem a gyámoltalan passzivitás szerzőit, sem a politikai román lapok mostani és régebbi szerkesztőit felekezetiileg összeállítva megnevezni: legalább ez uttal nem, mert lehetőleg kerülni kívánok minden személyes érzékenykedést, de egy kis ntánnézéssel állításom valóságáról mindenki meggyőződhetik. Nem is az a célom, hogy vádoljak, hanem, hogy a görög-keleti románok ellen nagyon is elterjedő irányzatos hangulatot a testvéries összeférhetés érdekében lehetőleg mérsékeljem.

Egyébiránt, mint általában minden nemzetiségnél, úgy különösen a románok közt is, valláskülönbség nélkül, lehetnek — hogy ne mondjam — *vannak egyik vagy másik irányban túlzók; de ezek csak egyes kivételek, ezek, habár zsidajásuk messze elhat is, de a nagy összeség nézetét és érteletét nem képviselik* és ezek miatt egyik vagy másik nemzetiséget vagy hitfelekezetet nem szabad megbélyegezni, nem hazafiatlansággal, vagy épen kifelé gravitálással vádolni.

A király a nemzetiségekhez.

Táviratilag jeleztük már mult számunkban, ő felsége szavait, melyeket a románokhoz és szászokhoz intézett. E helyen azonban egész terjedelmében közöljük azokat.

Váncsa gör. kath. érsek beszédére így felelt ő felsége:

„Köszönettel fogadom hű érzelmet tanúsító szavakat és remélem, tényleg is tanusítani fogják önök mindenkor e hűséget azáltal, hogy szent és békítő hivataluktól áthatva, a népességben egyedül csak oly érzelmeket ápolnak és erősítenek, melyek a vallás, a trón és a haza érdekeinek megfelelőek. Ez uton haladva, mint most, úgy jövőre is örömmel fogok találkozni önökkel és működésük elismerése által kegyelmemet egyházuk és egyházi intézményeik számára változatlanul fentartom.

Román Miron gör. kel. metropolitának adott legfelsőbb válasz így hangzik:

„Örvendve fogadom a görög keleti román papságnak hódolatát és biztosítom önöket, hogy egyházuk hathatós oltalmamra mindenkor számíthat. Visszatérés nélkül szemlélem, ha különféle hitű és ajku alattvalóim vallásukhoz és nemzetiségükhöz ragaszkodnak, a fennálló törvények elegendő tért is engednek ezen érdekek fejlesztéséhez, de szintugy óhajtom, hogy minden felekezet nemzetiségi különbség nélkül, minden izgatásokat magától távol tartva, egynek érezze magát és egygyé forradjon a trón iránt való törhetetlen hűségben, a közös anyaország szeretetében s a hazafias kötelem teljesítésében; ismerem önök befolyását a népességre s azért elvárom és örömmel fogom látni,

ha méltó főpásztoruknak imént nyilvánított szavaihoz híven, eme befolyásukat csak is a hűség és valódi hazafias erények ápolására fogják használni s ekképen a gondjaira bizott híveik általam is őszintén óhajtott javának előmozdításával nekem örvendtes alkalmat szolgálnak megelégedésemre és mindenkor szívesen tanusított kegyelmemre.”

Végül Teutsch Traugott ág. ev. (szász) püspök következő feleletet kapta:

„Köszönöm önöknek hű ragaszkodásuk biztosítását, melyről mindig meg voltam győződve. Azt hiszem, hogy ép úgy meg lehetek győződve arról, hogy miután az itteni evang. egyházkerület azon ország törvényeinek védelme alatt áll, melylyel Erdély most már egyesítve van s annyira kiterjedt jogoknak és szabadságoknak zavartalanul örvend; az önök hitfelei az országgal szemben hazafias kötelességeiknek teljes tudatában vannak. Különösen óhajtom, hogy az összes lakosságot a nélkül, hogy nyelvük használatában s ápolásában akadályoztatnának, áthatva az összetartozandóság érzetétől, azon egyetértés tartsa össze, mely a béke és munka napjaiban jólétük előmozdítására ép oly szükséges, mint a hogy komoly időkben minden egyesnek a legerősebb védelmet adja. Ápolják tehát az egyetértést összes egyházi ügyekben is, a mi által nemcsak saját érdekeiket mozdítják elő, hanem az én óhajomnak is eleget tesznek és biztosítják hitfeleiket, hogy azoknak jóakaratu hajlandóságomat, jogos igényeiknek és óhajtaiknak védelmemet és támogatásomat jövőre is szívesen megadom.”

Hazánk a keleti kereskedelemben.

— Különös tekintettel Erdélyre. —
Szterényi József tanulmánya.
(Folytatás.)

Ha ezen mennyiségeket összehasonlítanók más évek hasonlószakaival, tapasztalnék, hogy már ezen három hó alatt mily nagy a visszaesés, különösen az erdélyi részekben.

Mindazonáltal azonban — bármily súlyt fektessünk is keleti kereskedelmünkre s bármennyire kíváncsatos volna ipar és kereskedelmi szempontból a vámháboru megszűnése, ha biztosítani akarjuk kereskedelmünket Romániában, csak oly vámszerződés megkötésébe mehetünk bele, mely tekintettel van hazánk fejlettebb iparára, illetőleg kiviteli cikkeknek nehéz és olcsó voltára s nekünk specifikus vámokat biztosít. — Ha azonban ezt nem nyerhetjük, úgy inkább mondjunk le minden szerződésről s tereljünk kereskedelmünket szép lassan a kelet többi tartományai felé. — Egyes iparágakban Románia amugy sem nélkülözhet minket, — s ha szüksége lesz reánk, ejlő majd a vámháboru daczára is, — mint már idáig is eljött.

Ezekben igen t. Országos értekezlet, a lehető legszűkebb keretben, dióhéjba szorítva vázoltam volna keleti kereskedelmünket és annak hiányait. — Hátra volna még, bár rövid vonásokban, is tárgyalni kereskedelmünk és iparunk hivatását a keleten. — De már is annyira kifárasztam b. figyelmüket, — habár megközelítőleg sem merítettem ki tárgyat, a mi különben ily rövidre szabott felolvasás keretében lehetetlen is — hogy nem merek további taglalásokba bocsátkozni.

Hogy hazánk kereskedelme fontos hivatással bír a keleten, — t. i. megnyerni a keleti piacokat a haza

Zajzoni Rab István életrajza

(Folytatás)

Mennyi kitartással, mennyi ügyszeretettel tört e nemes cél felé, mutatja egy ez időből Borcsa Mihály barátjához írott levele, melynek minden szava a lelkesedés egy-egy erős vonása, azé a lelkesedésé, melylyel az éjet is nappallá téve tanult, hogy nemes törekvéseinek gyümölcsét egykor nemzete előnyére hasznosítsa; e levél minden sora tanuskodik arról, hogy tetteinek rugója nem fiatal ábránd, nem kitűnni vágyás, hanem az öntudatos hazaszeretet volt. E levélből tudjuk meg azt is, hogy a haldokló öreg Repiczky magához hivatva Rabot s fogadást tétetett vele, hogy az arab és török nyelvek megtanulása után a magyar és török ifjúságot közelebbi érintkezésbe hozza egymással.

Hogy ebben bizonyos politikai misszió rejlett, azt csak később s csak egy embernek, Borcsa Mihálynak árulta el. Innen származott aztán az, hogy minden kenyérkereső pályától irtózott. Leiki szemei előtt egy nagy nevű férfunak, Körösi Csoma Sándornak magasztos missziója lebegett, számításán kívül hagyva ez óriási feladat teljesíthetőségét. A hír, melyben erre készült, nem volt jó talaja a szellem harcainak, a küzdelem, a megpróbáltatás korszaka volt az.

Hihetőleg, hogy e magasztos feladatát annál sikeresebben elvégezte, annál inkább a szerb nyelvet

melyből több balladát is átültetett s később az albán nyelvet is. Épen e tanulmánya közben lépett ismeretségbe Kaptán Georgion albán főnökkel, ki török fogságban irt dalait Rab Istvánnak elzengte.

„Megvallom — így ír Rab e dalokról — én az albán nyelvet nem értettem és nem értem, csupán csak éreztem. Kaptán különben több európai nyelvet beszélt, úgy, hogy megakadás nélkül társaloghattam vele!”

Ez átértett, de közvetlen az albán nyelven nem értett dalokat Rab leírta s később át is dolgozta. — Börtöndalaiban mintegy 21-et közöl ezekből. Valódi őszinteség, mély és tiszta érzelmek kifolyásai e dalok, s átdolgozásul egy a török fogságban szenvedő albán főnök sorsával azonos és hazája szabadságaért fogságot szenvedő ifjunak bizonyára nagyrabecsülendő foglalkozás lehetett a börtön falai között. Igen csinosnak találom a szabadság sorsát festő rövid költeményt:

„Koldulni jár a szabadság
Dobjatok egy fillért neki,
Olyan fáradt, olyan bágyadt
S öltözete kopott, régi.
Óda volt Stambulba szegény,
Bekérőzött a szultánhoz,
Fogadja őt trónusához.
Fölszólalt a szultán ezen
Ágról szakadt lány beszédén
Arcul csapta és felrugta
Mégis sérült a balterdén.
Most közelebb sántít búsan,
Kétségbe esett a kisfiú.”

Fiúk, ha mást nem tettek,
Dobjatok egy fillért neki . . .

ki ne ismerné fel e sorokban az elnyomott magyar szabadság sorsát az ötvenes évek szomorú napjaiból?

Repiczkynek 55-ben bekövetkezett halálával elvesztvén gyámoltóját és szent törekvésének nemes Mentorát, költőnk odahagyja Pestet s a theologia folytatása végett Bécsbe megy, de ezen, nem inye szerinti tanulmányával rövid felév után felhagyván s nyommasztó anyagi körülményeitől is sarkalva, egy év múlva 1856-ban a belügyminisztérium magyar irodalmi tudósítójává lön 330 forint csekély fizetéssel. Ez állásában azonban sem az irodalom művelésével, sem a keleti nyelvek tanulmányozásával nem hagyott fel, törhetlen lélekkel sietett egyetlen célja felé, most máttollal szolgálni nemzetének.

Az akkori magyar szépirodalmi lapok s köztük a Pákh Albert szerkesztette „Vasárnapi ujság” sok érdekes s különösen népeleti tárgyú költeményt közölt tőle. Érzelmek és gondolat világát a rég elhagyott, távoli kedves otthonból híven megőrzött képekből teremti meg. Leikét e képek foglalkoztatják s e képeket tükrözteti vissza: „Hétfaluban a hány legény”, „Csak Erdélyben nőnek”, „Gyepen hever a juhász”, „Zajzonfalva Zajzonfalva”, „Erdélyországban” s a többi kezdetű népdalok, melyek egyszersmind romlatlan fajszeretéknek egyszerű, kedves kinyomatai.

(Folytatás következik.)

harnak; hogy ezen hivatásnak teljesítése már földrajzi fekvésénél fogva is igen könnyű feladat volna, száraz, értelmes kereskedői elemre: az talán nem szóval bővebb fejtegetésekre.

Egy azonban bizonyos s ez: hogy hazánk kereskedelme sem a keleten, sem itthon hivatását addig teljesíteni nem fogja, — míg iparunk a kor színvonalára nem emeltetik, s míg annyira nem fejlődik, hogy bátran szállhat versenyre Európa nyugoti tartományainak fejlett iparával. — Mihelyt ezen fokot elérte, a miiben segítségére van kedvező természeti helyzete, kitűnő s tulságos nyersanyaga, olcsó munkaereje s rendkívül előnyös földrajzi fekvése, ismét előnyben lesz távolabb fekvő államokkal szemben, mert megtakarítja szállítástan azt, a mivel azok esetleg olcsóbban — habár selejtesebben is — termelnek. —

Ezeknek előrebocsátása után, mélyen t. Országos Értekezlet, végzek tárgyammal, azon eszközök felsorolásával, melyeknek érvényesítését én keleti kereskedelmünk emelésére szükségesnek tartanám és a melyektől annak hathatós előmozdítását várom.

Egyes részei ezeknek sokkal nagyobb terjedelműek, semhogy azokat ezen felolvasás keretében kellően tárgyalhattam volna s megérdemlenék ezek, hogy kereskedő-íjúságunk behatóbban is foglalkozzék azokkal önálló tárgyakul tűzvéni ki ezeket a jövő kongresszus napirendjére.

(Vége következik.)

Az E. M. K. E. múlt éve.

(Az igazgató-választmány jelentése.)
(Folytatás.)

Áttérve az organizáció, erögyűjtés, megalapító kezelmunka ez adatai után, a revers oldalnak szintén nagy vonásokban feltüntetésére: az alapszabályszerű földadat szerint két csoportra osztva lehetünk legvilágosabbak.

Alapgonolata létezésünknek, hogy az anyaállammal való törvényes politikai uniót az érzületek és érdekek társadalmi unioja által gyökerezessük életté, a mi végre földadatunk egyfelöl országrészünk gazdagsági érdekeit az állami központtal kölcsönösségbe s másfelöl az államalkotó elemet az anyaállambeli hasonló elemmel műveltségi és érzületi azonosságha hozni.

Az alföldi medence levén fellelakásunk szomszédja és pendentja, kell, hogy közgazdaságilag a mezőgazda alfölddel szemben iparos országrészszé legyünk s hogy a civilizált Európában legkeletre tolt székelységünket a Tisza-Duna-köz törzs magyarságával hozzuk ethnographiailag kapcsolatba.

E kettős földadat elérése végett kell: 1) emelni népünk vagyoni állapotán, a talpa alatti föld megörzése s ipari gravitáció alapján pénzbeli gazdagodása által; és 2) kell culturintézményeklétesítése által helyreállítani a homogeneitást ama folytonosságát, mely megszakadt — régiesen szólva — Erdély és Magyarország közt.

A közgazdasági czélt már alakulásával egyidejűleg szolgálni kezdte egyesületünk, midőn első sorban is egy erdélyrészi földhitelintézet melletti agitációval kezdte, fölfejtve specialis viszonyainkat s vezetői és erdélyrészi orsz. képviselőink által a kormány elé menve ez ügygyel, míg másfelöl alapszabályainkkal egyidejűleg irtunk zászlónkra, hogy iparunknak belforgalmat kell teremtenünk s meg kell szerezünk számára az első hazai fogyasztót: az államot, a kinestárt.

Ismeretes a közönség előtt a földhitelintézet melletti tevékenységnek a kért 500,000 frt állami segélyeztall való meg nem nyerhetése következtében elhangozása, mi mellett az egyesület nem szünt meg akarni: saját hatáskörében dolgozva házilag segitene pénzviszonyainkon.

Mindenek előtt kimondta, hogy az erdélyrészi vidékenkét már létező jó hírű magyar pénzüintézeteket náluk való töke elhelyezés által segiti prosperálásra, elhelyezve egyelőre a nagyenyedi-kisegítő-takarekpénztárnál 10,000, a dévai előlegezési és a brassói takarékszövetkezetnél külön 5—5 ezer forintot; fiókjai után agitációt indit a Raiffeisen-hitelszövetkezetek érdekében s a mi fő, megkisérti Kolozsvárt nagyobb tökével egy önálló hitel- és takarékszövetkezet létesítését s pedig oly formán, hogy előbb bekéri e tárgyban az összes fiókok véleményét a nyélbeütés ideje, módozatai s a szükség iránt? Utóbbi tekintetben egy alapszabály-tervezeti javaslat már készült is s ismételt vitatás tárgyát képezte a választmányi gyűlésekben.

A ki ismeri országrészünkben a gombamódra szaporodó pénzüintézetcskék nemzetiségi tendenciáját, méltányolni fogja az E. M. K. E. ez irányu örködő törekvését, midőn egyszerű bár, de kellő időben való orvosságot keres ismert bajok ellen.

A magyar pénzüintézetek prosperálása által főleg a városok, melyek többé kevésbé iparos jellegűek, nemzetietünk e gőczpontjai nyernek s bennök az ipar és kereskedelem, specialis helyzetünk e megváltói.

(Vége következik.)

Utóhang a Rab ünnepélyhez.

Rendkívüli tárgyalmaz miatt csak most közheljük a Rab ünnepély egyik érdgkes részletét, Biró Vincze háromfalusi tanitói köri elnök üdvözlő beszédét és számadását, mely következő:

Mélyen tisztelt tantestületi közgyűlés!

Nagyrabecsült ünneplő közönség!

A csillag az égen nem magáért ragyog, a virág a lomb alatt nem magáért terjeszti illatát, a madár a hús berekben nem magának csaltogja dalát.

A természetben semmi sincs csak magáért teremtvé. Az égen a nap, a nyájas hold, a számtalan szép csillag, a földön a végtelen különféle teremtmény, a levegő és a benne levő állatok — mind, mind egymás segélyezésére s boldogítására törekednek. C-ak az ember lenne-e oly önző, hogy csak magáért és magának éljen? Engedné magát megszegyenítettetni egy kis bogár által, melynek fénye mint egy kis esti csillag, messze világít?

Az isten úgy rendelte el, hogy az erősebb szolgálja a gyengébbet. Kinek a végzet nagyobb vagy kisebb tért jelölt ki a munkálkodásra, szép, ha erejét s tehetségét embertársai javára fordítja. A gazdag, ha vagyonát úgy tekinti, mint egy eszközt, melyet isten kezébe rendelt, hogy azt ne csak magára, hanem embertársai javára is fordítsa, a közjó előmozdítására használja s a haza felvirágoztatását előmozdítsa, — elismerésre méltó. Kinek isten észtehetséget adott s ezen észtehetséget, mint ünnepelt költőnk is, csupán a haza s embertársai javára értékesíti s azért feláldozza mind azt, a mit feláldozhat: dicsőség!

Ha a természet utmutatását kiki követi, a férfi és nő egyaránt, tehetsége szerint betölti helyét:

»Nem vesz el a hon,
A nyugvó nap az ormokon,
Szép hazára s boldog népre vet sugarat.
S mosolyogva bucsuzól elmarad.«

Rab István költő, mélyen tisztelt ünneplő közönség, fájdalom, rövid életét, csakis hazája s embertársai javára s boldogítására szentelte, ezért feláldozott mindent, a mivel csak bírt. Olyan volt ő mint a szorgos méh, hogy kaptárát gazdagítsa és társait boldogítsa, egészségét, szabadságát s életét is feláldozza.

Ma, midőn szerencsés vagyok ily diszes közönséget Rab István szülőháza előtt, mint e községi iskolának tanítója a magam, tanítótársam, iskolám nevében, továbbá a háromfalusi tanitói kör; a község előjárósága s minden lakója: nem különben a költő testvérei, sógora- öccsei s más rokonai nevében is üdvözölhetni, szívemből megköszönni bátor vagyok a szíves megjelenését a brassómegyei tantestület által a község szülötte emléke megörökítése végett rendezett ünnepélyünkön, mely által ünnepélyünket magasztosabbá tették. Ez ünnepélyes alkalommal kötelességemnek ismerem részletes számadásomat a befolyt adományokról és kiadásokról, melyek ez emléktábla és szép festmény költségeire befolytak, megtenni; de előbb az emléktábla és festmény létrejöttének történetét még előadni bátorodom, szíves figyelmüket kérem.

Ma, mélyen tisztelt ünneplő közönség, ez a második ilyszerű ünnepélye van a brassómegyei magyar tantestületnek. Apácán a Csere János nagy paedagogus szülőházát márvány tábla jelöli, az ő nevére öszszegyűlt alap, emléket örök időkre biztosítja. Itt e diszes márványtábla, e szép kép, hiszem, hogy az öszszegyűjtendő alap, Rab István csángó költő emléket is örök időkig biztosítani fogják, hogy tantestületünk, mely hivatásánál fogva a tanügyi kérdésekkel, a tanítás menete czélirányosabb módozataival foglalkozik, figyelmét meggyenk nagy és magyar szülöttei emléke felújítása s megörökítése felé irányozva s az így öszszegyűlt alapok által, meggyenk nevelésügyét előbb mozdítani törekedik; ugy hiszem elismerésre méltó. Látszik, hogy az igen tisztelt tantestületnek vannak derék vezérferfiak s ha elismerés van, annak nagyobb része azokat is illeti.

(Vége következik.)

Helyi és vidéki hírek

Személyi hírek. Roll Gyula kir. tanácsos alispán magánügyben néhány napra Bécsbe utazott.

Brassó város deficitje. Brassó város 1888. évi költségvetése már készen áll. De nem valami épületes. Sokkal rosszabb az eddiginél. Öszszes szükséglet 467.875 frt. 51 kr., a mire van fedezet 420.698 frt. 76 krban. A mutatkozó 47.158 frt. 75 kr. hiányt 25%-os pótdával kell fedezni. Haladunk! Az idén volt 22%-os pótdadó, jövőre lesz 25%. Nem hiába: »Kronstadt voran!« — — de hátulról.

Városi közgyűlés lesz holnap, Szerdán, délután 3 órakor a tanácsház nagytermében. — A tárgysorozat egy-két kisebb jelentőségű pont hozzátételén kívül teljesen ugyanaz, mint az utolsó közgyűlésre kitűzve s lapunkban közölve volt. De lettem tárgyalatott.

Időjárás. E hétre — az időjelző állomás jelentése szerint — kevés kivétellel — többnyire csendes és száraz időt várhatni.

Korai hó A fogarasi havasok tetejét friss hó borítja, minek folytán az időjárás is meglehetősen hamar megváltozott, a mennyiben csak a napokban volt nagy melegek után valóságos hideg idő állott be. Brassóban pedig virágoznak másodsor is a fák, meg orgonavirágok.

Udvari ebédek Kolozsvárt. A f. hó 22-én este adott, azaz első udvari ebéden többek között hivatalosak voltak gróf Bethlen Gábor Kis- és Nagy-Küküllőmegyei főispánja, az E. M. K. E. elnöke, Szoboszlay Károly Nagy-Küküllő- s Gál Domokos Kis-Küküllőmegyei alispánja. A második ebédre, azaz f. hó 23-ára hivatalos volt gróf Bethlen András, Brassó- és Szebenmegyei főispánja és Roll Gyula, Brassómege alispánja.

A Király ő felsége, mint kolozsvári levelezőnk írja, e hó 24-én d. e. 10 órakor általános kihallgatást adott, melyre 200-an felül bocsáttattak. A kihallgatáson voltak többek közt gróf Bethlen András főispán és Ürmösi Maurer Mihály cs. k. kamarás, orsz. képviselő is. Azután megsemlélte az egyetemet, a Mária Valéria-árvaházat, az unitarius kollegiumot. Délután megnézte a népünnepélyt, és gyönyörködött a népviseleti csoportokban, melyek között a hétfalusi csángók festői csoportját meglegegedéssel nézte. Ő Felsége a király pont kilenczkor elutazott. Az indóházhoz vezető utcák ki voltak világítva, a nagyutca számtalan lampionnal és magnesium fáklyákkal nappali fényben ragyogott; ezekre menő közönség képezett sorfalat. A királyt a perronon a törvényhatóságok, főurak, a katonai tisztikar várták. Pár perczcel kilencz előtt megérkezett a király és riadó éljenzéssel fogadtatott. A perronon Lobkovitz herczeg altábornagygyal és Schönfeld b. hadtestparancsnokkal pár szót váltván, Jósika főispán és Albach polgármesterhez fordulván, mondá: »Köszönöm a szíves fogadtatást és vendéglátást.« Azután a kocsiha szállott, a folytonosan felhangzó éljenzéseket az ablakból folyton katonai üdvözléttel viszonzva és a diszes közönséget üdvözölve. A királylyal Tisza Kálmán miniszterelnök és Jekelfalussy min. tanácsos is utazott.

Munka a csizmadiáknak. A helybeli csizmadia mesterek közül heten, a kik a népfölkelési vállalkozási konzorciumot is képezték, egy ruscsuki hadsereg — szállítótól 8200 pár csizmát vállaltak elkészítésre. A szövetséget megbízásából Vén Ferencz István elnök tegnap Ruscsukba utazott, hogy a Penkoff nevű vállalkozóval a szerződést megkösse. — Ha nem csurog, cseppog.

Tűz. Vasárnapról Hétfőre viradólág 1/23 órakor megkondukt a vészharang, tüzet jelezvén Bolgárszegben. Azon időben az utcán járt megbízható egyének állítása szerint a harangjelzés későre történt, mert több perczcel azelőtt már kivilágítva volt a külváros a tűz által! De annál gyorsabban gyülekeztek össze derék tűzoltóink a főtéri raktár előtt, honnan a már befogva készen álló szekerekkel villámsebességgel a tűz színhelyére siettek. Nagy volt már a tűz terjedelme, úgy hogy az oltás megkezdése is nagy feladat volt. De a közel levő vízpuszta patak és a tűzoltóknak teljes erővel rendelkezésre állott bolgárszegi lakók segélyével sikerült a különben nagy tüzet lokalizálni, és reggeli 5 órakor teljesen oltani. A tűznek a Tocileben Popescu luon 922 hsz. Resnovean Nicolai 923; Dumitru Mortcsa 928. és Jordán Gírnetz 929 hsz. alatti zsindelelyel fódott házai és egy gabonával telt csűr, valamint két disznó lett martaleka.

Magyar színészek Brassóban. Geröffy Andor színtársulata október 8-án megkezdé előadásait Brassóban. Geröffy egyike a vidéki szinagazgatók legjelesebbjeinek, a ki még mindenütt a legjobb benyomást tette. A kolozsvári színház bérbeadásánál, nemkülönben a pozsony-temesvári csoportnál is a legkomolyabb jelöltek egyike volt. A fővárosi szinkörben is nagy kedvelésnek örvendett. Társulata ugyan kevés ismert névből áll, de mint Sz.-Szentgyörgyiről írják, hol ez idő szerint működik, mindannyian derekasan megállják helyüket. A társulat különös sulyt fog fektetni operettekbe. Bemutató előadása lesz egy prolog; ezt követi Thalia beköszöntője és végül »Üdvöske.« A társulat titkára, Mátray Gyula, városunkban időzik, hogy bérletet gyűjtsön. Ajánljuk melegen közönségünk figyelmébe. Valóban örvendenék, ha végre-valahára, egy derék, jól szervezett magyar színtársulat, minőnek a Geröffyé igérkezik, prosperálhatna Brassóban.

Róm. kath. egyházi énekkar. Több énekes kívánatára, kik más oldalú elfoglaltságuk miatt a szerdai próbákban meg nem jelenhetnek, — ezen próbák Szerdáról Keddre tételnek át s mátol kezdve minden Kedden, este 7 1/2 órátol a rom. kath. iskola rajztermében fognak tartatni.

Hajtővadászat volt vasárnap a Keresztényfalvi erdőben. Brassóból 10 vadász vett részt benne. Hajtásba került két medveboc, melyek közül egy Müller nevű mérnök meglőtt egyet, — két éves. — A másodikra is történtek lövések — de nem találtak. — D. e. négy hajtás volt vad nélkül, d. u. 3 s már kis vadra is kezdtek löni, mikor az utolsó hajtásnál a két medve került a hajtásba. Az elejtett állatot bevitték a község házra, hol bőrét elárverezték.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

pentru Școală Ștefăni Udzej Napoca.

HIRDETMÉNYEK.

Szám 8812.—1887.

Hirdetmény.

Az 1887. évi XXII. t. cz. végrehajtása tárgyában az alólt városi tanács indítva látja magát, annak fontosabb szabványait következőkben közzé tenni:

1. A fent jelzett törvény, mely f. év október hó 1-én hatályba lép, kötelezi a szülőket és gyámokat, ugymint mindazokat, kiknek gyermekek felől gondoskodniuk kell, a gyermekeket az első éves korukban oltatni, ha ezek időközben a valódi himlőt át nem állottak.

Az oltási kötelezettség tehát kényszerítő lesz, minél fogva is az oltás a szülőknél vagy gyámoknál, kik ez ideig gyakran a gyermekek oltását előítéletből, vagyis ha nyagságból elkerülték, tetszésüktől függő többé nem lesz.

2. Az oltás története után a gyermek az oltási eredmény megvizsgálása végett az oltó-bizottság elébe viendő. Ezen megvizsgálás helye és ideje az oltóorvos által fog mindenkor jeleztenni.

3. Az oltás az azzal megbízott bizottság által a város rendőrkapitánysága vezetésével történik. Az első éves korban álló gyermekek oltása az anyakönyvekből összeírt kimutatás és az oltó orvos által készített névjegyzék alapján fogantatottatik.

4. A tanköteles gyermeknek az elemi népiskolába leendő felvétele alkalmával bebizonyítandó, hogy a gyermek beolta-

tott, vagy az utolsó öt évben a himlőbetegséget át állotta. Az ez iránti bizonyítványok bélyeg- és díjmentesek.

A tanító köteles, azt a gyermeket, ki az oltását nem bizonyíthatja be, három nap múlva a városi rendőrkapitányságnál bejelenteni.

5. A nyilvános és magán iskolák, ugyszintén tanintézetek növendékei életük 12-ik évének betöltése előtt, iparos tanoncok pedig felvételük alkalmával újra oltandók, ha az újraoltási idő előtt 5 éven belül való-ágos himlőt nem állottak ki, vagy nem igazolják, hogy azon időn belül eredményesen beoltva voltak. Olyan növendékek és tanoncok, kik ezen szabványnak meg nem felelnek, polgári és közép-iskolákba, vagy is magasabb tanintézetekbe fel sem vétethetnek.

6. A gyermekek magánorvosok által is beoltathatók, a beoltás megtörténte azonban az oltóbizonyítvány által bebizonyítandó. Az illető bizonyítványban a himlőnyirk származása is az oltóorvos által megnevezendő.

7. Oltó orvosok! ezennel a városi orvosok: Böhlert Ede és Dr. Nussbacher Victor urak nevezetnek ki.

8. Ezen szabványok elleni kihágások intéssel, és nehezebb esetekben 300 frtig terjedő pénzbüntetéssel vagy megfelelő elzárással büntetettnek.

A városi tanács.

Szám 1322.—1887. tlvki.

Árverési hirdetményi kivonat.

A segessvári kir. járásbírósa mint teleknyvi hatóság közzé teszi, hogy *Dán Todor* végrehajthatónak *Ludwig János* hagyatéka és *Lőw Agnetha* végrehajtást szenvedők elleni 650 frt tökékövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyben az erzsébetvárosi kir. törvényszék (a segessvári kir. járásbírósa) területén levő, Szász-Nádas községe határára fekvő, a sz. nádas 246. számú telekjegyzőkönyvben az A + 2—53. és 55—61. rendszám alatt foglalt ingatlanokra az árverést 432 frtban ezennel megállapított kikiáltási árral elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1887. évi október hó 17-ik napján délelőtti 10 órakor Szász-Nádos község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át vagyis 43 forint 20 krajczárt készpénzben vagy az 1881. LX. törvényzikk 42-dik §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapírban a kikiáltott kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 140. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezé-

séről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Segessvár, 1887. július hó 2-án.

A kir. járásbírósa mint tlvki hatóság.
(352) 1—1 Gödri Sándor, kir. albiró.

Vendéglő-megnyitás.

Van szerencsém ezennel tisztelttel értesíteni a nagyérdemű közönséget, hogy a

a Nro. 5. vendéglőt

eddiggi tulajdonosától átvettem. — Törekedni fogok kintinó italok és ételek által a n. é. közönség teljes meglegedését megnyerni.

Ajánlom üzletemet a t. cz. városi és vidéki közönség szives pártfogásába.

Úgyanitt teljes étkezésre lehet bérletet venni házban vagy házon kívül is.

Kiváló tisztelettel

Sorea György,
vendéglős.

Szám 2.—1888. igaz. választm.

Brassó vármegye igazoló választmányától.

Brassó vármegye legtöbb adót fizetőinek

az 1886. évi XXI. törv.-czikk 28. §-a értelmében a törvényhatóság igazoló választmánya által a m. kir. adóhivatal kimutatása alapján összeállított

névjegyzéke az 1888. évre.

1. Czell Károly, gyógyszerész, Brassó. 3922 frt 54 kr. (Kétszer számítva.)
2. Königes János, közvetítő és kereskedő, Brassó. 2859 frt 34 kr. Ip. k. tag.
3. Dr. Czell Vilmos, szeszgyáros, Brassó. 2638 frt 12 kr. Jogtudor.
4. Plecker József, ny. cur. bíró, Brassó. 2208 frt 64 kr. (Kétszer számítva.)
5. Fleischer Mihály, mészáros, Brassó. 2125 frt 66 kr. Ip. k. tag.
6. Kamner Ede, kereskedő, Brassó. 2069 frt 25 kr. Ip. k. tag.
7. Czell Frigyes ifj., szeszgyáros, Brassó. 1945 frt 62 kr.
8. Dr. Fabricius József, orvos, Craiova. 1665 frt 66 kr. (Kétszer számítva.)
9. Czell Frigyes id., szeszgyáros, Brassó. 1661 frt 33 kr.
10. Hesshaimer Adolf, kereskedő, Brassó. 1538 frt. Ip. kam. alelnök.
11. Bachmayer Gyula, ügyvéd, Brassó. 1477 frt 32 kr. (Kétszer számítva.)
12. Dr. Fabricius József, orvos, Brassó. 1368 frt 80 kr. (Kétszer számítva.)
13. Popp B. György, ásv. olaj-gyáros és bérő, Brassó. 1294 frt 96 kr. Ker. k. tag.
14. Mayer József, ügyvéd, Brassó. 1220 frt 80 kr. (Kétszer számítva.)
15. Baruch Jeremiás, szeszgyáros, Maros-Vásárhely. 1148 frt 54 kr.
16. Hiemesch Henrik, mészáros, Brassó. 1062 frt 83 kr.
17. Böhlert Ede, sebész, Brassó. 1051 frt. (Kétszer számítva.)
18. Mureseanu Jakab, ny. tanár, Brassó. 977 frt.
19. Dr. Otrobán Nándor, honv. orvos, Brassó. 975 frt 66 kr. (Kétszer számítva.)
20. Langer Tamás, ny. járásbíró, Brassó. 909 frt 42 kr. Ügyvéd
21. Zeides Péter, magánzó, Brassó. 897 frt 6 kr.
22. Thiesz Károly, ny. lelkes, Brassó. 806 frt 83 kr. (Kétszer számítva.)
23. Ridely Frigyes, magánzó, Brassó. 779 frt 50 kr.
24. Marienburg Rezső, magánzó, Brassó. 753 frt 88 kr.
25. Kórodi Mihály, czizmadia, Brassó. 742 frt 74 kr. Ker. k. tag.
26. Joanides György, ásványolaj-gyáros, Brassó. 735 frt 69 kr.
27. Honigberger Frigyes, magánzó, Brassó. 709 frt 90 kr.
28. Puskariu József, ügyvéd, Brassó. 681 frt 04 kr. (Kétszer számítva.)
29. Vasadi József, magánzó, Brassó. 677 frt 14 kr. Ker. k. tag.
30. Tartler Márton, magánzó, Brassó. 669 frt 20 kr.
31. Copony Mihály, erdész és bérő, Rozsnyó. 658 frt 63 kr. (Erdész.)
32. Stenner Pál, magánzó, Brassó. 653 frt 78 kr.
33. Popovits András, kereskedő, Brassó. 643 frt 52 kr.
34. Ludwig Ferencz, vendéglős, Brassó. 621 frt.
35. Manole Diamandi, kereskedő, Brassó. 613 frt 84 kr. Ker. kam. elnök.
36. Steriu Constantin, magánzó, Brassó. 612 frt 06 kr.
37. Remenyik István, háztulajdonos, Brassó. 609 frt 11½ kr.
38. Duschóiu János, kereskedő, Brassó. 605 frt 34 kr. Ker. k. tag.
39. Safrano Anastasie, kereskedő, Brassó. 587 frt 15 kr.
40. Brennerberg Gyula, törvényszéki bíró, Brassó. 586 frt 06 kr. (Kétszer szám.)
41. Schmidt Albert, magánzó, Brassó. 579 frt 66 kr.
42. Dück György, ny. tanácsos, Brassó. 575 frt 54 kr. Bíró.
43. Prentner József, lisztáros, Brassó. 569 frt 52 kr. Ker. k. tag.
44. Müller Gyula, kereskedő, Brassó. 544 frt 80 kr.
45. Zeidner Traugott, mészáros, Brassó. 534 frt 17½ kr.
46. Nemes Péter, kir. közjegyző, Brassó. 533 frt. (Kétszer számítva.)
47. Zeidner Henrik, kereskedő, Brassó. 523 frt 76 kr.
48. Jekelius Károly, kereskedő, 522 frt 5½ kr.
49. Hening Frigyes, magánzó, Brassó. 514 frt.
50. Bogdán András, háztulajdonos, Brassó. 507 frt.
51. Dück József, gyáros, Brassó. 502 frt 73 kr.
52. Binder Frigyes, közvetítő, Brassó. 469 frt 38 kr.
53. Adler Lipót, fényképész, Brassó. 467 frt 65 kr.
54. Teutsch Gyula, gyáros, Brassó. 451 frt 13 kr.
55. Drexler Sándor, vendéglős, Brassó. 441 frt 21 kr.
56. Müll János, bérő, Feketealom. 441 frt 21 kr.
57. Pellionis Frigyes, lisztáros, Brassó. 426 frt 53 kr.
58. Quittner Salamon, gyáros, Brassó. 417 frt 78 kr.
59. Adler J. Lajos, pénzváltó, Brassó. 413 frt 50 kr.
60. Herfurth Ferencz, magánzó, Brassó. 410 frt 97 kr.
61. Fromm Márton, közvetítő, Brassó. 407 frt 3 kr.
62. Id. Hornung Ferencz, mészáros, Brassó. 391 frt 82 kr.
63. Márk Sámuel, kereskedő, Brassó. 388 frt 13 kr.
64. Tontsch Mihály, Brassó. 373 frt 97 kr.
65. Schlandt Gottlieb, börgyáros, Brassó. 365 frt 96 kr.
66. Béli Gusztáv, városi gyakornok, Brassó. 359 frt.
67. János János, asztalos, Brassó. 352 frt 85 kr.
68. Stamm Traugott, kereskedő, Brassó. 351 frt 21 kr.
69. Ollinger György, kereskedő, Brassó. 346 frt 57 kr.
70. Papp Ferencz, butorgyáros, Brassó. 343 frt 02 kr.
71. Hellwig Samu, sörfőző, Brassó. 337 frt 68 kr.
72. Péter Mihály, cipész, Brassó. 335 frt 05 kr.
73. Socek Ferencz, cipész, Brassó. 331 frt 53 kr.
74. Fabricius Károly, kereskedő, Brassó. 331 frt 17 kr.
75. Fabricius Gusztáv, kereskedő, Brassó. 331 frt 17 kr.
76. Stenner József, rozsolisgyáros, Brassó. 326 frt 39 kr.
77. Nagy István, fakereskedő, Brassó. 326 frt 08½ kr.
78. Furnika György, mészáros, Brassó. 325 frt 34 kr.
79. Salmen Frigyes, építőmester, Brassó. 325 frt 25 kr.
80. Verzar István, kereskedő, Brassó. 319 frt 30½ kr.
81. Tittes György, borkereskedő, Brassó. 316 frt 21½ kr.
82. Felter Gusztáv, kereskedő, Brassó. 310 frt 98 kr.
83. Safrano János, pénzváltó, Brassó. 210 frt 50 kr. Kereskedelmi kam. tag.

P ó t t a g o k.

1. Eisner Lajos, kereskedő, Brassó. 309 frt 76 kr.
2. Tritsch Emanuel, kereskedő, Brassó. 309 frt 76 kr.
3. Beer Ignác, töképezés, Brassó. 308 frt 75 kr.
4. Friedmann Frigyes, kereskedő, Brassó. 305 frt 35 kr.
5. Thul József, harisnyagyáros, Brassó. 305 frt 12 kr.
6. Köpe Mih. István, földész, Hosszufalu. 300 frt 96 kr.
7. Buntoiu András, kereskedő, Brassó. 299 frt 70 kr.
8. Gyertyánffy Emil, kereskedő, Brassó. 295 frt 84 kr.
9. Orendi János, gyáros, Brassó. 293 frt 78 kr.
10. Mandel Henrik, közvetítő, Brassó. 293 frt 60 kr.
11. Bomben George, háztulajdonos, Brassó. 292 frt 72 kr.
12. Schwarz András, háztulajdonos, Brassó. 292 frt 96 kr.
13. Zikeli Károly, kalapos, Brassó. 287 frt 95 kr.
14. Schul József, kereskedő, Brassó. 287 frt.
15. Resch Károly, aranyműves, Brassó. 286 frt 14 kr.
16. Eitel Frigyes, mészáros, Brassó. 283 frt 31 kr.
17. Kamner Samu, magánzó, Brassó. 282 frt 43 kr.
18. Stegens János, kenyérsütő, Brassó. 282 frt 65 kr.
19. Alexi Teochar, könyvnyomdász, Brassó. 279 frt 57 kr.
20. Stefes János, vendéglős, Brassó. 279 frt 50 kr.
21. Mátyás József, közvetítő, Brassó. 278 frt 20 kr.

Mi is azon megjegyzéssel hozatik köztudomásra, miszerint ezen névjegyzék mai napon kezdve jövő október hó 4-ik napjáig a vármegye főjegyzőjének irodájában ki lesz téve; az igazoló választmány pedig a névjegyzék végleges megállapítása céljából üléseit jövő október hó 4-én délután 3 órakor s esetleg az azt követő napon fogja tartani, mely ideig mindazok, a kik netalán ezen névjegyzék ellen felszólamlani, vagy az 1886. évi XXI. törv.-czikk 26. §-ában megirt kedvezményt igénybe venni óhajtják, a hivatalos órák tartama alatt a megye főjegyzőjénél ez irányban megjegyzéseiket beadhatják.

Kelt Brassóban, 1887. évi szeptember hó 14-én tartott igazoló választmány üléséből:

Roll Gyula,

kir. tanácsos alispán.

Tompá Sándor,

főjegyző.